

strængelse, han gjorde sig, for at afværge Forbrydelsen.

Forbrydelsen er bleven begaaet og gennemført med et Barbari værdigt de vildeste Horder — Menneskeliv og Kunstværker, alt er godt Bytte for Ødelæggelseslysten.

Belgien, som blev angrebet til Trods for de underskrevne Traktater, har ikke betænkt sig paa sine Børns Blod at betale den Ære at staa ved sin Underskrift.

Den lille David har standset Kæmpen Goliath i hans Fremmarsch; vore ædle Naboers Tapperhed har udvirket, at Frankrig, som blev overrasket af et lige-saa brutalt som lumskt Overgreb, fik Tid til at samle sig og gøre Front mod Fjenden.

Ogsaa vor Forbundsfælle, det loyale England, har, besjælet af Frisind og Folkelighed, arbejdet af al sin Magt paa at opretholde Freden, men da det indsaa sin Afmagt, har det lagt Haanden paa Sværdet i Rettens og Civilisationens Tjeneste.

Og nu er da vi tre allierede Nationer, sammenknyttede i et inderligt Gensidighedsforbund, beslattede paa at fortsætte denne Kamp, lige til Sejren er vunden.

En Krig er altid frygtelig, selv hvor Angriberne respekterer det, som mest af alt bør respekteres: de forsvarsløse Væsener: Oldinge, Kvinder og Børn, og De har maaske Ret, kære Præsident, til at tænke, at dersom Kvinderne, alle Kvinderne, blev kaldt sammen for at raadslaa om Fred eller Krig, da vilde Uenighederne ordnes paa en anden Maade end ved Vaabnenes Hjælp. Men Tiden er ikke nu til Ord men til Handling. Vi er angrebne, vi forsvarer os; og der er ikke én af os, som kunde tænke sig at laane Øre til et forhastet Forslag om Fred. Vi vilde rødme ved os selv, dersom vore Taarer skulde, svække vore

Soldater, som nu er saa fulde af Frejdighed, Begejstring og Tapperhed.

De véd, at der ikke kæmpes for Hævnens men for en Idés Skyld. Det er en hellig Sag, de forsvarer: Nationernes Ret, de smaas som de stores, Ærefrygten for de skønne Kunster og deres Underværker, Oprettelsen af en ny Verden, grundet paa Retfærdighed, af en varig Fred, hvoraf sluttelig det menneskelige Broderskab vil opstaa.

Denne Krig *maa* blive den sidste; ingen Magthaver, var han end den hovmodigste og ærgerrigste af alle Fyrster, *maa* af den kunne udløse en ny.

Naar vore allierede, Englænderne, Belgierne, Serberne sammen med vore Hære har rejst Rettens og Fornuftens Triumfbue, da, — men først da, — vil vi Kvinder tænke paa at forlange vore Rettigheder, som vi da vil være bedre udrustede til at forlange, jo bedre vi har opfyldt vor Pligt.

Og da vil vi igen læse de smukke Ord, De har skrevet til os, med al den Beundring, som de fortjener.

Modtag, kære og højtærede Præsident, vor ærbødige og hjærtelige Hilsen.

Paa Udvalgets Vegne

Marie Bonneval.

Formand.

D. K.s „Hjælpekasse“ af 1914.

—o—

Viborg	Kr. 90,85
Ulfborg	Kr. 20,00
Bindeslev	Kr. 4,50
C. M.	Kr. 3,00
Hørning.	Kr. 31,00
Bjergby-Myggedal.	Kr. 10,00
	Kr. 159,35
Tidligere indk.	Kr. 194,35
	<u>Ialt Kr. 353,70</u>

Kvinderne i de kommunale Raad.

—o—

Paa Forslag af Byraadsmedlem Fru Jensen-Storch har Aalborg Byraad oprettet et Folkekøkken; om dette Foretagende, der er det eneste i sin Art her i Landet, skriver Fru Jensen-Storch i »Danmarks kommunale Efterretninger«:

Hvad angaar Motiverne til Køkkenets Oprettelse, da har disse — med den kommende Vinters Dyr-tid for Øje — været at yde Byens ubemidlede Befolkning en Hjælp til Selvhjælp (f. Eks. i Hjem, hvor Husmoderen ligger syg eller arbejder udenfor Hjemmet, eller til syge og gamle Mennesker, som med en lille maanedlig Understøttelse ikke hver Dag kan tillade sig den Luksus at faa Middagsmad) samt at give de forskellige Udvalg, der har med Understøttelser at gøre, Lejlighed til, i Stedet for at forhøje Understøttelserne i Forhold til Dyrtiden, at kunne give Anvisning paa Middagsmad. Hjælpen under denne Form vil nemlig i Hjem, hvor der er Børn, og hvor Moderen enten ved Arbejde uden for Hjemmet eller i mange Tilfælde ved sin Udygtighed eller Sløvhed ikke forstaar at anvende de Midler, der bliver overladt hende af det offentlige, enten det er gennem Fattigvæsen, Hjælpekasser eller andre Institutioner, betyde, at en hel Del Børn, som nu gaar paa Kaffe og Brød hele Dage, i Stedet herfor kan faa god nærende Mad én Gang om Dagen, uden at det behøver at blive Samfundet stort dyrere. Det har i den Tid, hvori Køkkenet her i Aalborg har været i Gang, vist sig, at fattigunderstøttede i mange Tilfælde har bedt om Madbilletter i Stedet for Penge, saa at der ikke fra Udvalgenes Side har været Anledning til at øve nogen Tvang i saa Henseende.

Prisen for 2 Retter Mad er sat